

**ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ**

της προσφυγής αριθ. 26941/03
που κατατέθηκε από την Δ Κ κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 5 Ιουλίου 2005 σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, πρόεδρο,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία E. STEINER,

Κύριο Κ. ΗΑΖΙΥΕΒ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κυρία S.E. JEBENS, δικαστές,

και τον κύριο S. QUESADA, αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 22 Ιουλίου 2003,

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η προσφεύγουσα, κυρία Δ Κ , είναι ελληνίδα υπήκοος, η οποία έχει γεννηθεί το 1946 και είναι κάτοικος Αθηνών. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Κ. Ρονίδη, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας. Η εναγόμενη κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Δ. Καλόγηρο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Στις 20 Αυγούστου 2001, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής κατά τριών ατόμων για πλαστογραφία. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα κατήγγειλε δύο γείτονες και τον δικηγόρο τους ότι πλαστογράφησαν τον πίνακα κεντρικής θέρμανσης της πολυκατοικίας για να την χρεώσουν με μεγαλύτερο ποσοστό συμμετοχής στις δαπάνες.

Την 1^η Απριλίου 2002, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών έθεσε την υπόθεση στο αρχείο (βούλευμα αριθ. 1630/2002). Δυνάμει του εθνικού δικαίου, η προσφεύγουσα διέθετε προθεσμία δέκα ημερών από την επίδοση του βουλεύματος για να ασκήσει έφεση. Το βούλευμα θυροκολλήθηκε στο διαμέρισμά της στις 16 Απριλίου 2002 από δικαστικό επιμελητή παρουσία μάρτυρα. Εν τούτοις, ο δικαστικός

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

επιμελητής παρέλειψε να σημειώσει πάνω στο κείμενο του βουλεύματος την ημερομηνία επίδοσης, όπως ορίζεται από το άρθρο 161 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι βρήκε το βούλευμα μόλις στις 22 Απριλίου 2002, στην είσοδο του διαμερίσματός της, «όπου το είχε βάλει μάλλον ένας από τους κατηγορούμενους για να επιδειχθεί σε αυτήν». Αυτή άσκησε έφεση κατά του βουλεύματος στις 30 Απριλίου 2002.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 2002, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απέρριψε την έφεση ως εκπρόθεσμη. Έκρινε ότι η επίδοση δεν ήταν άκυρη, διότι η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε ότι το βούλευμα που κοινοποιήθηκε ήταν πλαστό. Επιπλέον, αυτό δεν ανέφερε διαφορετική ημερομηνία, γεγονός που θα μπορούσε να οδηγήσει την προσφεύγουσα στον να σκεφτεί ότι η από 30 Απριλίου 2002 έφεσή της ήταν εμπρόθεσμη. Το Συμβούλιο Εφετών συνεπέρανε ότι η παράλειψη του δικαστικού επιμελητή να σημειώσει πάνω στο κείμενο του βουλεύματος την ημερομηνία επίδοσης δεν αποτελούσε περίπτωση ανωτέρας βίας που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την εκπρόθεσμη κατάθεση της έφεσης (βούλευμα αριθ. 1567/2002).

Στις 10 Οκτωβρίου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης.

Στις 14 Μαρτίου 2003, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου επικύρωσε το αναιρεσιβληθέν βούλευμα (απόφαση αριθ. 692/2003).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενη τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονεείται ότι στερήθηκε οποιασδήποτε

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

πραγματικής προσφυγής κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου
Πλημμελειοδικών Αθηνών, το οποίο έθεσε την μήνυσή της στο αρχείο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Η προσφεύγουσα παραπονείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, ότι το απαράδεκτο της έφεσής της κατά του βουλεύματος αριθ. 1630/2002 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών την τιμώρησε για ένα σφάλμα που διαπράχθηκε από τον δικαστικό επιμελητή κατά την επίδοση του βουλεύματος αυτού και της στέρησε παρανόμως το δικαίωμα πρόσβαση σε δικαστήριο.

Οι εφαρμοστέες περικοπές του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Το άρθρο 13 της Σύμβασης έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service



**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί πραγματικών ή νομικών σφαλμάτων που υποτίθεται ότι διαπράχθηκαν από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση. Αναφέρεται ως προς αυτό στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία, αν και η Σύμβαση εγγυάται στο άρθρο 6 το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, δεν ρυθμίζει εν τούτοις το παραδεκτό των αποδείξεων ή την αξιολόγησή τους, ζήτημα που υπάγεται επομένως καταρχήν στο εθνικό δίκαιο και τα εθνικά δικαστήρια (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], no. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

Σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα, η οποία άσκησε εκπρόθεσμα την έφεσή της, είχε την δυνατότητα να παρουσιάσει τα επιχειρήματά της σε στήριξη του παραδεκτού της ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Η προσφεύγουσα είχε έτσι πρόσβαση σε δικαστήριο για να υποστηρίξει τα δικαιώματά της. Σε ό,τι αφορά τον τρόπο με τον οποίο τα εθνικά δικαστήρια δέχθηκαν τα πραγματικά περιστατικά και αξιολόγησαν τις εφαρμοστέες διατάξεις, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι είναι ένα ζήτημα που εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υποχρεώθηκε να υποστεί τις συνέπειες ενός σφάλματος που διαπράχθηκε από ένα όργανο του Κράτους κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως λειτουργού της δικαιοσύνης και υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει αντίθετο προς το άρθρο 6 της Σύμβασης το απαράδεκτο μιας έφεσης που κρίθηκε από εθνικό δικαστήριο εξαιτίας ενός σφάλματος που διαπράχθηκε από δικαστικό επιμελητή κατά την επίδοσή της (Πλατάκου

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

κατά Ελλάδα, no. 38460/97, CEDH 2001-I). Ως προς τούτο, η προσφεύγουσα παραπονεείται για το γεγονός ότι το εθνικό δίκαιο δεν προβλέπει κανένα προστατευτικό μηχανισμό έναντι τέτοιων σφαλμάτων. Κρίνει «υποκριτική» την ερμηνεία του εθνικού δικαίου, όπως έγινε εν προκειμένω από τα επιληφθέντα δικαστήρια, και συμπεραίνει ότι η παραβίαση των δικαιωμάτων της είναι αποτέλεσμα της ανεπάρκειας του εθνικού δικαίου, σε συνδυασμό με την εφαρμογή και την ερμηνεία που έγιναν από τα επιληφθέντα δικαστήρια.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εξ αρχής ότι δεν είναι αποστολή του να υποκαταστήσει τα εθνικά δικαστήρια. Οι εθνικές αρχές, και ειδικότερα τα πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια, είναι καταρχήν αρμόδιες να ερμηνεύσουν την εθνική νομοθεσία (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, τις αποφάσεις Brualla Gómez de la Torre κατά Ισπανίας της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2955, § 31, και Edificaciones March Gallego S.A. της 19 Φεβρουαρίου 1998, *Recueil* 1998-I, σελ. 290, § 33). Τούτο ισχύει ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την ερμηνεία εκ μέρους των δικαστηρίων κανόνων δικονομικής φύσεως όπως οι προθεσμίες που διέπουν την κατάθεση εγγράφων ή την άσκηση προσφυγής (*Pérez de Rada Cavanilles κατά Ισπανίας*, απόφαση της 28 Οκτωβρίου 1998, *Recueil* 1998-VIII, σελ. 3255, § 43). Οι κανόνες αυτοί στοχεύουν στην εξασφάλιση της καλής απονομής της δικαιοσύνης και του σεβασμού, ειδικότερα, της αρχής της έννομης ασφάλειας. Οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν επομένως να περιμένουν την εφαρμογή τους (*Leoni κατά Ιταλίας*, no. 43269/98, § 23, 4 Απριλίου 2001). Εν τούτοις, η εν λόγω ρύθμιση, ή η εφαρμογή της στην πράξη, δεν θα πρέπει να εμποδίζει τον διοικούμενο να ασκήσει ένα διαθέσιμο ένδικο μέσο.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αξιολογήσει αυτό καθαυτό το ελληνικό σύστημα επίδοσης των δικαστικών αποφάσεων. Πρέπει να περιοριστεί, στο μέτρο του δυνατού, στην εξέταση του προβλήματος που τίθεται από την συγκεκριμένη περίπτωση της οποίας έχει επιληφθεί. Με άλλα λόγια, είναι αρμόδιο να προσδιορίσει αν, στην προκειμένη περίπτωση, διατηρήθηκε μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ των συμφερόντων της διοίκησης και εκείνων της προσφεύγουσας (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Geffre κατά Γαλλίας* (déc.), no. 51307/99, CEDH 2003-I).

Το Δικαστήριο σημειώνει, καταρχήν, ότι δεν αμφισβητείται ότι ο δικαστικός επιμελητής που ανέλαβε να επιδώσει το βούλευμα αριθ. 1630/2002 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών παρέλειψε να τηρήσει έναν από τους απαιτούμενους από τον νόμο τύπους, ήτοι να σημειώσει πάνω στο κείμενο του βουλεύματος την ημερομηνία της επίδοσης. Όσο και επιλήψιμη να είναι μία τέτοια παράλειψη, το Δικαστήριο δεν μπορεί εν τούτοις να μην παρατηρήσει ότι, σε αντίθεση με την υπόθεση *Πλατάκου* στην οποία αναφέρεται η προσφεύγουσα, το σφάλμα που διαπράχθηκε στην παρούσα υπόθεση δεν προκάλεσε *ipso facto* το απαράδεκτο της εν συνεχεία ασκηθείσας έφεσης κατά του εν λόγω βουλεύματος. Πράγματι, ενώ το απαράδεκτο της αγωγής της κυρίας Πλατάκου ήταν η άμεση συνέπεια του σφάλματος που διαπράχθηκε από τον δικαστικό επιμελητή κατά την επίδοσή της στους αντιδίκους της ενδιαφερόμενης (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Πλατάκου κατά Ελλάδας*, §§ 11 και 14), εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν απώλεσε αυτομάτως την πραγματική δυνατότητα να αμφισβητήσει εγκύρως το επίδικο βούλευμα. Πράγματι, αφού αυτό επιδόθηκε στις 16 Απριλίου 2002, μπορούσε να αποτελέσει το

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République
Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

αντικείμενο εμπρόθεσμης έφεσης μέχρι τις 27 Απριλίου το αργότερο. Τίποτα δεν εμποδίζει την προσφεύγουσα να τηρήσει την προθεσμία αυτή.

Όμως, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, παρά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι «βρήκε» το βούλευμα μπροστά στο διαμέρισμά της σχεδόν κατά τύχη, χωρίς να έχει επομένως κάποια ένδειξη ως προς την ημερομηνία της επίδοσής του, αυτή δεν επιμελήθηκε την άμεση κατάθεση της έφεσής της, έστω και προληπτικώς. Με άλλα λόγια, ενώ διέθετε για την άσκηση της έφεσης προθεσμία δέκα ημερών από την επίδοση του βουλεύματος, η προσφεύγουσα θεώρησε παρά ταύτα καλό να υπολογίσει την προθεσμία αυτή από την ημερομηνία κατά την οποία υποστηρίζει ότι ανακάλυψε το βούλευμα αυτό και να περιμένει σχεδόν την λήξη της πριν να καταθέσει την έφεσή της, στις 30 Απριλίου 2002. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ουδόλως αποδεικνύει τον ισχυρισμό της ως προς την ημερομηνία κατά την οποία «βρήκε» το επίδικο βούλευμα, το οποίο είχε εν τούτοις κολληθεί στην πόρτα της.

Λαμβανομένων υπόψη των παραπάνω, το Δικαστήριο δεν μπορεί να συμπεράνει ότι η εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων εφαρμογή των δικονομικών κανόνων που διέπουν την προθεσμία άσκησης της έφεσης συνιστά δυσανάλογη παρεμπόδιση του δικαιώματος της προσφεύγουσας για πρόσβαση σε δικαστήριο ενόψει του καθορισμού των «δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικού χαρακτήρα».

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 13 της Σύμβασης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διάταξη αυτή απαιτεί ένα εθνικό ένδικο μέσο για τις αιτιάσεις που μπορούμε να κρίνουμε «υποστηρίξιμες» σύμφωνα με την Σύμβαση (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Powell et Rayner κατά Ηνωμένου*

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.093.18/4345

Βασιλείου, απόφαση της 21 Φεβρουαρίου 1990, série A no. 172, σελ. 14, § 31). Λαμβανομένων υπόψη των πιο πάνω σκέψεων ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το δικαίωμα της προσφεύγουσας για πρόσβαση σε δικαστήριο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτή δεν έχει εν προκειμένω τον χαρακτήρα της «υποστηρίξιμης» αιτίασης κατά την έννοια του άρθρου 13.

Έπεται ότι η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

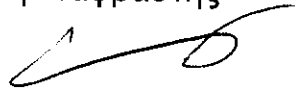
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 18 Αυγούστου 2005

Ο μεταφραστής


Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος